ഏ.ആറിന്റെ വ്യാകരണധൈഷണികത

ഡോ. ഉണ്ണി ആമപ്പാറയ്ക്കൽ
ഗവ. കോളേജ്, മലപ്പുറം.

കേരളപാണിനീയത്തിന്റെ പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പ് പുറത്തിറങ്ങിയിട്ട് നൂറു വർഷമായിരിക്കുന്നു. അടിസ്ഥാന ഗ്രന്ഥങ്ങളില്ലാത്തതിനാൽ മലയാളം ഐച്ഛികവിഷയമാക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്ന അന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസ വിചക്ഷണന്മാർക്കുള്ള മറുപടിയായിരുന്നു 1896-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കേരളപാണിനീയം. തിടുക്കപ്പെട്ടു രൂപപ്പെടുത്തിയ പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിന് പല പോരായ്മകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതെല്ലാം പരിഹരിച്ചുകൊണ്ടാണ് രണ്ടു ദശകത്തിനുശേഷം പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പിറങ്ങുന്നത്. അതിനിടയ്ക്കുണ്ടായ കാത്യായന-പതഞ്ജലീ-കൃഷ്ണമേനോന്മാരുടെ വിമർശനങ്ങളെ ഏ.ആർ. മുഖവിലയ്ക്കെടുക്കുകയും ചെയ്തു. ശേഷഗിരിപ്രഭുവിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളെയും കണക്കിലെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഈ കാലയളവിൽ ലീലാതിലകം സവിസ്തരം പഠിച്ചു മനസ്സിലാക്കാനും രാജരാജവർമ്മ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് കരുതാവുന്നതാണ്.

ഉൾക്കാഴ്ചയുടെ ഭിന്നതലങ്ങൾ

ഒരു നൂറ്റാണ്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടും കേരളപാണിനീയത്തെ അപ്രസക്തമാക്കുന്ന ഒരു വ്യാകരണഗ്രന്ഥം ഉണ്ടായില്ലെന്നത് അത്ഭുതകരമാണ്. പിന്നീടുണ്ടായതെല്ലാം കേരളപാണിനീയത്തിന്റെ വിമർശങ്ങളോ വ്യാഖ്യാനങ്ങളോ ആണ്—ശേഷഗിരിപ്രഭുതൊട്ട് പ്രഭാകരവാര്യർവരെയുള്ളവരുടെ വിമർശങ്ങൾ. പിഴവുകൾ തീർത്തൊരു വ്യാകരണഗ്രന്ഥം രചിക്കാൻ പലപാട് പലരും പരിശ്രമിച്ചെങ്കിലും അവയെല്ലാം ജലരേഖകളായി മാറി.

വിമർശങ്ങൾക്ക് അന്നും ഇന്നും കുറവൊന്നുമില്ല. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപാദങ്ങളിലെ വ്യവഹാരഭാഷയെ അധികരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഏ.ആർ. വ്യാകരണനിയമങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചതെന്ന കാര്യം വിമർശകരിൽ പലരും ഓർക്കുന്നില്ല. എട്ടോ പത്തോ കാര്യങ്ങളിലാണ് നമുക്കെന്നും വിയോജിപ്പുള്ളത്. ഗ്രന്ഥത്തെ സമഗ്രമായിട്ടെടുക്കുമ്പോൾ അതത്ര വലിയ കാര്യവുമല്ല. ഭാഷാനയങ്ങൾ, ശബ്ദവിഭജനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം, ഭേദകവിഭജനം, വിനാമം, നിഗീർണ്ണകർത്തൃകം, നപുംസകലിംഗപ്രത്യയം, ദ്വിത്വഖരാദേശം, അനുനാസികസംസർഗ്ഗം, വർത്തമാനകാലപ്രത്യയത്തിന്റെ നിഷ്പത്തി...ഇവയൊക്കെയാണ് പ്രധാനമായും വിമർശനമേല്ക്കേണ്ടിവന്ന വ്യാകരണകാര്യങ്ങൾ. എന്നാൽ അത്തരം വിമർശങ്ങളെയെല്ലാം നിസ്സാരവത്കരിക്കുന്ന ഉൾക്കാഴ്ചയുള്ളതാണ് കേരളപാണിനീയം. അതാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ വിശകലന വിഷയം.

വിമർശാതീതനയങ്ങൾ

ഏറ്റവും കൂടുതൽ വിമർശവിധേയമായിട്ടുള്ളതാണ് കൊടുന്തമിഴ് മലയാളമായി പരിണമിച്ചതിന് കാരണമായി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷാനയങ്ങൾ. ആറ്റൂർ കൃഷ്ണപ്പിഷാരടി, കെ.എം. ജോർജ്ജ് തുടങ്ങിയ പ്രാമാണികന്മാർ ഏ.ആറിന്റെ ഭാഷാനയങ്ങളെ ശക്തിയുക്തം എതിർത്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ താലവ്യാദേശം, ഖിലോപസംഗ്രഹം എന്നിവയൊഴിച്ചുള്ളവയെക്കുറിച്ച് ഇന്നാർക്കും സംശയമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. തമിഴിൽനിന്ന് മലയാളം രൂപപ്പെട്ടുവന്നപ്പോൾ സംഭവിച്ച ഭാഷാപരിണാമങ്ങളിൽ പ്രധാനമായിട്ടാണ് അനുനാസികാതിപ്രസരത്തെയും പുരുഷഭേദനിരാസത്തെയും കണക്കാക്കുന്നത്. തമിഴിലെ തേങ്കായ്, മാങ്കായ്, വന്താൻ, നിന്താൻ എന്നിവയാണ് മലയാളത്തിൽ തേങ്ങ, മാങ്ങ, വന്നു, നിന്നു എന്നായത്. അതിന് പ്രാചീന ഗദ്യകൃതികളും കാവ്യങ്ങളും തെളിവുനല്കുന്നുണ്ട്. സ്വരസംവരണവും അംഗഭംഗവും മലയാളത്തിൽ സംഭവിച്ച നവനിർമിതി (Innovation)തന്നെയാണ്.

ഏ.ആർ. ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ഭാഷാബാഹ്യമായ കാരണങ്ങളിൽ ചിലതിനോടും, ചില ആഭ്യന്തരപരിണാമങ്ങളോടും വിയോജിപ്പുകളുണ്ടെങ്കിലും അനുനാസികാതിപ്രസരം, സ്വരസംവരണം, പുരുഷഭേദനിരാസം, അംഗഭംഗം എന്നിവയുടെ കാര്യത്തിൽ തർക്കമൊന്നുമില്ല. ഇത്തരം ഭാഷാനയങ്ങൾ രൂപവത്കരിക്കുന്നതിൽ ലീലാതിലകത്തിലെ കുന്തൽവാദം പ്രചോദനമായിട്ടുണ്ടെന്നതും പ്രസിദ്ധമാണ്.

'അതല്ലറിന്തേനണിവാനനങ്കൻ
മടിന്തുവൈത്തോരു കുറിഞ്ചിമാലൈ'

എന്നത് തമിഴ് സാഹചര്യമാണെന്നും

‘അതല്ലറിഞ്ഞേനണിവാനനംഗൻ
മടിഞ്ഞുവച്ചോരു കുറിഞ്ഞിമാല’

എന്നതു മലയാളസാഹചര്യമാണെന്നും ലീലാതിലകകാരൻ മറ്റൊരു സാഹചര്യത്തിൽ മറ്റൊരു കാര്യത്തിനായി പറഞ്ഞപ്പോൾ, അതിൽ നിന്നും അനുനാസികാതിപ്രസരം, താലവ്യാദേശം, സ്വരസംവരണം എന്നീ നയങ്ങളെ രൂപപ്പെടുത്തി സിദ്ധാന്തവത്കരിക്കാനുള്ള ധിഷണാപരത ഏ.ആറിനുണ്ടായിരുന്നു. കുന്തൽവാദത്തിന്റെ അവസാനഭാഗത്തു പറയുന്ന ചില ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്ന് പുരുഷഭേദനിരാസത്തെയും അംഗഭംഗത്തെയും ഏ.ആർ. നിർദ്ധാരണംചെയ്തെടുത്തു. പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളിലെയും നിത്യവ്യവഹാരത്തിലെയും തെളിവുകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ഏ.ആർ. രാജരാജവർമ്മയുടെ നിഗമനങ്ങൾ സാധൂകരിക്കാവുന്നതാണ്.

കേരളപാണിനീയത്തിലെ അക്ഷരമാലയിൽ കൊടുത്ത ചില വർണ്ണങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ തർക്കങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും വർത്സ്യ നകാരത്തെ അക്ഷരമാലയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയതിലെ ഔചിത്യം പ്രകീർത്തനീയമാണ്. ദന്ത്യ ‘ന’കാരത്തിനും വർത്സ്യ ‘ന’കാരത്തിനും ഒരേ ലിപിയാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത് എന്നതുകൊണ്ട് മലയാളിയെ ഈ വർണ്ണം കുറച്ചൊക്കെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ (but), എന്നാൽ (by me), ആന, പന, നല്ല, നന്നായി, നനഞ്ഞു, അവൻ തുടങ്ങിയ ഉദാഹരണങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ ഇവയിലുപയോഗിച്ച രണ്ടു ‘ന’കാരങ്ങളും ഒന്നല്ല എന്നു ബോധ്യമാവും. ഒന്നാണെന്നു കരുതിയ നമ്മുടെ ധാരണയെ തിരുത്തുകയായിരുന്നു ഏ.ആർ. വർത്സ്യ നകാരത്തെ ആദ്യം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചത് ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ നിഘണ്ടുവാണെന്ന് സി.എൽ. ആന്റണി പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും പണ്ഡിതശ്രദ്ധയിൽ വരുന്നത് ഏ.ആർ. അക്ഷരമാലയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയതിനുശേഷമാണ്. റ്റ-യെക്കുറിച്ചും വ്യത്യസ്ത നിലപാടുണ്ടായിരുന്നു ഏ.ആറിന്. അസുഖം ബാധിച്ച സമയത്ത് ഏ.ആർ. ഡയറിക്കുറിപ്പിൽ, “ദ്രാവിഡാക്ഷരമാലയിൽ കാണാതെപോയ ഒരു ലിപി വീണ്ടെടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുമ്പോൾ അതിനുവേണ്ടി എനിക്കു ജോലി ചെയ്യാതെ കഴിയുമോ? പിന്നെയാകട്ടെ എന്നു നീട്ടിവെക്കാവുന്ന ഒരു കാര്യമാണോ അത്? അസ്വാസ്ഥ്യങ്ങളൊന്നും ഗണിക്കാതെ ജോലി തുടർന്നു. ആ ലിപിയെ യാഥാസ്ഥാനം പ്രതിഷ്ഠിക്കതന്നെ ചെയ്തു” എന്നു പറയുന്നതായി ചന്ദ്രികാ ശങ്കരനാരായണൻ രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട് (1991 : 99). റ്റ, ന-കളെ വീണ്ടെടുക്കാതെ തരമില്ലെന്നും ലിപിയില്ലെങ്കിലും അങ്ങനെ രണ്ടു വർണ്ണങ്ങൾ ഭാഷയിലുണ്ടെന്നും ഏ.ആർ. ഉറച്ചുവിശ്വസിച്ചിരുന്നു.

അതു ശരിയാണെന്ന് ഭാഷാവ്യവഹാരങ്ങൾ പില്ക്കാലത്ത് തെളിയിക്കുകയും ചെയ്തു.

വ്യാകരണകാര്യങ്ങളിലെ ഉൾവെളിച്ചങ്ങൾ

കേരളപാണിനിക്കുമുമ്പുള്ള വൈയാകരണന്മാർ അത്ര കാര്യമായിട്ടെടുക്കാതിരുന്ന ഒന്നാണ് പ്രകാരം. വക്താവിന്റെ മനോഭാവത്തെ വെളിവാക്കുന്ന ഇത്തരം പ്രയോഗങ്ങൾ സർവ്വസാധാരണമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ഏ.ആർ. പ്രകാരത്തെ വിശദീകരിക്കുകയും വിഭജിക്കുകയും ഉദാഹരണസഹിതം വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ചില അപര്യാപ്തതകൾ ഉണ്ടെങ്കിലും വളരെ പ്രാധാന്യമേറിയ ഒരു പ്രയോഗസവിശേഷതയെ അവതരിപ്പിക്കാനായത് നിസ്സാര കാര്യമല്ല. അട്ടെ, അണം, ആം, ഇൻ, ആലും എന്നീ പ്രത്യയങ്ങളെ നിർദ്ദേശിക്കുകയും നാലുതരം പ്രകാരങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഏ.ആർ. നിർദ്ദേശിച്ചതിനുപുറമെ ഓ, ഓളൂ, ഉ, ഉ്, ആട്ടെ, ട്ടോ (ഇരുന്നോ, ഇരുന്നോളൂ, ഇരിക്കു, ഇരിക്ക്, ഇരുന്നാട്ടെ, ഇരുന്നോളൂട്ടോ) എന്നിങ്ങനെ വേറെയും പ്രത്യയങ്ങളും പ്രകാരങ്ങളും ഉണ്ട്. ഉപരിചിന്തയ്ക്ക് പ്രചോദനമാവാൻ ഏ.ആറിന്റെ പ്രകാരപ്രകരണത്തിന് കഴിഞ്ഞു. രാജരാജവർമ്മയ്ക്കുശേഷം പ്രകാരം ഉണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്ന സംശയത്തിന് നിവാരണമായി.

പ്രകാരംപോലെതന്നെ പ്രധാനമായതാണ് അനുപ്രയോഗം. ഒരു ധാതുവിനെ സഹായിക്കാനായി അതിനു പരമായി ചേർക്കുന്ന ധാതുവാണ് അനുപ്രയോഗം. ഗുണ്ടർട്ട് അതിനെ സഹായക്രിയ എന്നു വിളിച്ചു. ജോർജ്ജ് മാത്തൻ സഹായവചനമെന്നും. പ്രാഗ്പ്രയോഗധാതുവിന്റെ അർത്ഥത്തെ ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ സഹായിക്കുകയാണ് ഇതു ചെയ്യുന്നത്. അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു, പറഞ്ഞുപോയി, നടന്നുവരുന്നു എന്നിവ ഉദാഹരണങ്ങൾ. അനുപ്രയോഗങ്ങളെ മൂന്നായി തരംതിരിച്ചു വിശദീകരിച്ചതിനുശേഷം,

'അനുപ്രയോഗേ മൂലാർത്ഥം
ബീജത്തിൽ തരുവെന്നപോൽ
ആരാഞ്ഞു നോക്കിയാൽ കാണാം
നീണ്ടു നീണ്ടു മുളച്ചതായ്'

എന്ന് 133-ാം കാരികയിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നു. 'ഒരു വിത്തു വിതച്ചാൽ അതു കിളുത്ത്, ഇലകളായിച്ചമഞ്ഞ്, കൊമ്പുകൾ മുളച്ച്, പൂത്തു കായ്ക്കുന്നതുപോലെ അനുപ്രയോഗങ്ങളിൽ മൂലാർത്ഥം ഓരോ അവസ്ഥാന്തരങ്ങളെ പ്രാപിച്ചുകാണുന്നു. അനുപ്രയോഗത്തിലർത്ഥം ഭേദിച്ചുകാണുന്നത്

മൂലാർത്ഥംതന്നെ നീണ്ടുനീണ്ടുണ്ടായതാണെന്ന താൽപര്യം' (ഏ.ആർ. രാജരാജവർമ്മ, 1988 : 239). ധാതുവിന്റെ സ്വതന്ത്രപ്രയോഗങ്ങളിലെ അർത്ഥം അനുപ്രയോഗസ്ഥലങ്ങളിലും എത്രതന്നെ ദൂരമെങ്കിലും മുൻപിട്ടുനില്ക്കും എന്നഭിപ്രായപ്പെടുന്ന രാജരാജവർമ്മ അത് വിസ്തരിക്കാൻ ശ്രമിക്കാതെ 'ബുദ്ധിമാന്മാർക്കിത്രയുംകൊണ്ടു മതിയാകുന്നതിനാലും മന്ദന്മാർക്ക് എത്രതന്നെ വിസ്തരിച്ചാലും മനസ്സിലാവാൻ പ്രയാസമെന്നു ഭയന്നും ഇതിനെ ഉദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു വെളിപ്പെടുത്താൻ ഇവിടെ ആരംഭിക്കുന്നില്ല' എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞൊഴിയുകയാണുണ്ടായത്.

മേല്പറഞ്ഞ കാരികയിൽ, വളരെ പ്രസക്തവും ഉൾക്കാഴ്ചയുള്ളതുമായ ഒരു കാര്യമാണ് ഏ.ആർ. പറയാതെ പറഞ്ഞത്. എഴുതിത്തള്ളി, പറഞ്ഞുകൊടുത്തു, വിട്ടുപോയി, നടന്നുവരുന്നു തുടങ്ങിയ ഉദാഹരണങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ അതു വ്യക്തമാവും. 'എഴുതി'യിലെ അർത്ഥമല്ല 'എഴുതിത്തള്ളി' എന്നതിനുള്ളത്. 'തള്ളുക'യുടെ മൂലാർത്ഥം 'എഴുതിത്തള്ളി'യിലെ 'തള്ളി'യിലും സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ കാണാൻ കഴിയും. 'എഴുതി ഒഴിവാക്കി' എന്നാണതിനർത്ഥം. അത് തള്ളി ഒഴിവാക്കുന്നതുതന്നെയാണ്. 'പറഞ്ഞുകൊടുത്തു' എന്നാൽ വെറുതെ പറയുകമാത്രമല്ല ചെയ്യുന്നത്; കൊടുക്കുകകൂടി ചെയ്യുന്നു. കൊടുത്താൽ വാങ്ങണമല്ലോ. 'പറഞ്ഞു'വിൽ വാങ്ങൽ (ഉൾക്കൊള്ളൽ) നടക്കണമെന്നില്ല. 'പറഞ്ഞുകൊടുത്തു'വിൽ അതാവാം. ഇവിടെ 'കൊടുക്കുക'യുടെ മൂലാർത്ഥം അനുപ്രയോഗത്തിലും കാണാവുന്നതാണ്. 'വിട്ടുപോയി'യിലും ഇതുതന്നെ സംഭവിക്കുന്നു. മിക്ക അനുപ്രയോഗങ്ങളിലും ഇത്തരത്തിൽ മൂലാർത്ഥം സൂക്ഷ്മദൃക്കുകൾക്ക് കാണാവുന്നതാണ്.

പേരെച്ചത്തെ കൃതിയുടെ ഉപവിഭാഗമായിട്ടാണ് കണക്കാക്കുന്നത്. നാമത്തോട് ചേർന്നുനില്ക്കുന്ന പറ്റുവിനയാണത് (ഓടുന്ന കുട്ടി, വായിച്ച കവിത). ഇതിനെ ഭേദകമായിട്ടുപയോഗിക്കാമെന്ന് നാമാംഗജഭേദകത്തിൽ ഏ.ആർ. പറയുന്നു. പേരെച്ചത്തിന് ക്രിയയുടെ സ്വഭാവമാണുള്ളതെന്നും (കാലസൂചകത്വം) ആയതിനാൽ, അർത്ഥപരമായി തുടർന്നുവരുന്ന നാമത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കാനുള്ള കഴിവുണ്ടെങ്കിലും അതിനെ യഥാർത്ഥ നാമവിശേഷണമായി കണക്കാക്കാനാവില്ലെന്നും പില്ക്കാല വൈയാകരണന്മാർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭേദകത്തിന് കാലസൂചകത്വമല്ല, ഗുണവാചിത്വമാണ് ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത്. ഇത് കേരളപാണിനിയും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നുവേണം കരുതാൻ. ശബ്ദവിഭാഗത്തിൽ, പേരെച്ചത്തെ ഭേദകമായി പരിഗണിക്കാമെന്നു പറയുന്ന കേരളപാണിനി പിന്നീടത് തിരുത്തുംവിധമാണ് പേരെച്ചത്തെ ക്രിയയുമായി

ബന്ധിപ്പിക്കുന്നത്. ധാത്വധികാരത്തിൽ അംഗക്രിയയെക്കുറിച്ച് വിശദീകരിക്കുന്നിടത്ത് 'ഭാഷയിൽ പേരെച്ചം ഒരു വിശേഷണവാക്യത്തിന്റെ ക്രിയാപദംതന്നെയാണ്' (258) എന്നഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. 'പേരെച്ചം ആഖ്യാതത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നതാകയാൽ ആഖ്യാതത്തിനുള്ള ഭേദങ്ങളെല്ലാം പേരെച്ചത്തിനും വരും' (260). 'പേരെച്ചം ഒരു വാക്യത്തിന്റെ ക്രിയാപദമായ നാമവിശേഷണമാകയാൽ അത് സകല സംബന്ധങ്ങളേയും കുറിക്കുന്നു' (260) എന്ന് കാരകബന്ധത്തെ പരാമർശിക്കുന്നുമുണ്ട്. 'വാസ്തവത്തിൽ പേരെച്ചം നാമത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന കൃതിയാണല്ലോ' (280).

രാജരാജവർമ്മയ്ക്ക് പേരെച്ചത്തെക്കുറിച്ച് കൃത്യമായ അറിവുണ്ടെന്ന് ഇത്തരം ആവർത്തിച്ചുള്ള പ്രസ്താവനകളിൽനിന്നൂഹിക്കാം. കൃതിജമാണ് പേരെച്ചമെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയിട്ടും അതിനെ ഭേദകത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താനുള്ള കാരണം, അർത്ഥത്തെ ആധാരമാക്കി (കാരിക: 33) പദവിഭജനം നടത്തിയതാണ്. അല്ലാതെ പേരെച്ചത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അജ്ഞതയല്ല.

145-ാമത്തെ കാരികയിൽ (വെറും ഭേദകമായിട്ടും പേരെച്ചം ചിലെടങ്ങളിൽ) പേരെച്ചത്തിന്റെ സവിശേഷമായ ഭേദകസ്വഭാവത്തെ വിശദീകരിക്കാനും ഏ.ആറിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഉദാ: വെളുത്ത പശു, നീണ്ട വടി, തണുത്ത വെള്ളം. ഇവയിലെല്ലാം ക്രിയാർത്ഥം നഷ്ടപ്പെട്ട് പേരെച്ചം വിശേഷണാർത്ഥത്തിൽ മാത്രമാണ് പ്രയോഗിക്കുന്നത്. വെളുപ്പല്ലാതിരുന്ന പശു വെളുത്തു എന്നർത്ഥത്തിലാണ് പ്രയോഗമെങ്കിൽ അതിന് ക്രിയാബന്ധമുണ്ട്. സ്വതവേ വെളുത്ത (ആദ്യമേ വെളുത്ത) എന്ന രീതിയിലാണ് പ്രയോഗിക്കുന്നതെങ്കിൽ 'വെളുത്ത' വിശേഷണമാണ്. അവസ്ഥാന്തരക്രിയകളിലാണ് ഇത്തരം സ്വഭാവം പ്രകടമാവുന്നത്. കൃത്യമായി വിശദീകരിക്കാനായില്ലെങ്കിലും ഇക്കാര്യം ഏ.ആറിന് അറിയാമായിരുന്നു എന്ന് 145-ാം കാരിക ശരിവെക്കുന്നു.

ഭൂതകാലരൂപങ്ങളുടെ സങ്കീർണ്ണത വിശദമാക്കുന്നതിലും ഏ.ആറിന്റെ ഭാഷാപ്രാവീണ്യം പ്രകടമാവുന്നുണ്ട്. ഇ, തു എന്നീ ഭൂതകാലപ്രത്യയങ്ങൾക്കുപുറമെ, തുകാരത്തിനു സംഭവിക്കുന്ന വികാരഭേദങ്ങളെയും സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു. ഇരട്ടിച്ച തുകാരം (ത്തു), നകാരം ചേർന്ന തുകാരം (ന്തു), താലവ്യാദേശം വന്നത് (ഞ്ചു/ച്ചു), അനുനാസികാതിപ്രസരം (ഞ്ഞു) സംഭവിച്ചത്, ശുദ്ധ തുകാരം (തു) എന്നീപ്രകാരം ഭൂതകാലരൂപങ്ങളെ സോദാഹരണം പ്രതിപാദിക്കുന്നു.

വിഭക്തികൾക്ക് പുതിയ പേരുകൾ നല്കിയതിനു പറഞ്ഞ യുക്തികളോടു യോജിക്കാനാവില്ല. എന്നിരുന്നാലും കേരളപാണിനി കൊടുത്ത വിഭക്തിസംജ്ഞകൾ അന്വർത്ഥകവും സ്വീകാര്യവുമാണ്. സംബന്ധികയെ ആധുനിക വൈയാകരണന്മാർ വിഭക്തിയായി പരിഗണിക്കുന്നില്ല. അതിന് അവർ പറയുന്ന കാരണം സംബന്ധികയ്ക്ക് കാരകബന്ധമില്ല എന്നാണ്. എന്നാൽ അത് പൂർണ്ണമായും ശരിയല്ലെന്ന് ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ വ്യക്തമാവും. 'അവളുടെ കഥ' എന്ന സംബന്ധികാരൂപത്തിന് പ്രത്യക്ഷത്തിലല്ലെങ്കിലും കാരകബന്ധം സൂചിപ്പിക്കാനാവും. 'അവൾ കഥ എഴുതി'/'അവൾ കഥ വാങ്ങിച്ച്'/'അവളെക്കുറിച്ച് (മറ്റൊരാൾ) കഥ എഴുതി' എന്നൊക്കെ അതിനർത്ഥം വരാം. ഇവിടെ കർത്തൃ/കർമ്മകാരകങ്ങൾക്ക് പ്രസക്തിയുണ്ടെന്ന് വ്യക്തമാണല്ലോ. 'രാജാവ് എഴുന്നള്ളുന്നു' എന്നതിൽനിന്നാണ് 'രാജാവിന്റെ എഴുന്നള്ളത്ത്' എന്ന സംബന്ധികാരൂപം ഉണ്ടാകുന്നത്. ഇങ്ങനെ ഏതു സംബന്ധികാപ്രയോഗത്തിനും കാരകബന്ധം നിർദ്ദേശിക്കാനാവും. ആയതിനാൽ സംബന്ധികയെ വിഭക്തിയായി പരിഗണിച്ച ഏ.ആറിന്റെ യുക്തിയെ നിർബ്ബാധം തള്ളിക്കളയാനാവില്ല.

ലിംഗസംഖ്യാകൃതം ഭേദ-
മാദ്യത്തിൽ ചുട്ടെഴുത്തിന്
ജനിച്ചിരിക്കണമതിൻ-
വ്യാപ്തിതാൻ ശേഷമുള്ളതിൽ

എന്നു പറയുന്ന കാരികയിൽ (കാരിക: 53)ലിംഗഭേദം കാണിക്കുന്ന പ്രത്യയങ്ങളും (അൻ, അൾ, തു), സംഖ്യാഭേദം കാണിക്കുന്ന പ്രത്യയങ്ങളും (അർ, മാർ, കൾ) ആദ്യം പ്രയോഗിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടാവുക ചുട്ടെഴുത്തുകളോടുകൂടിയായിരിക്കണമെന്നും അതിനുശേഷമായിരിക്കണം മറ്റു ശബ്ദങ്ങളോട് ഇവ ചേർത്തുതുടങ്ങിയതെന്നും ചില യുക്തികളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ കേരളപാണിനി സമർത്ഥിക്കുന്നു. ഇതൊരു അനുമാനമാണെങ്കിലും അങ്ങനെയൊരു സാധ്യതയെ നിരാകരിക്കാനാവില്ല. അതു ശരിയെങ്കിൽ വളരെ ഉൾക്കാഴ്ചയുള്ള സൂചനയായിട്ടുവേണം ഈ കാരികയെ കാണാൻ. വിഭക്ത്യാഭാസരൂപങ്ങളുടെ ഭേദകസ്വഭാവത്തെ കേരളപാണിനി മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നതിന് 166-ാം കാരിക സാക്ഷ്യമാവുന്നു.

പിഴവുകൾ തിരുത്തുന്ന കേരളപാണിനീയം

ഒരു നൂറ്റാണ്ടുമുമ്പ് രചിക്കപ്പെട്ട കേരളപാണിനീയത്തെ സൂക്ഷ്മവും സമഗ്രവുമായി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, വിമർശകർ ഉന്നയിച്ചിട്ടുള്ള

പാകപ്പിഴകൾ നാം കരുതുന്നത്ര ഗൗരവം അർഹിക്കുന്നവയല്ല. നൂറുവർഷം മുമ്പുള്ള മലയാളത്തെ അധികരിച്ചാണ് ഗ്രന്ഥം രചിച്ചത് എന്നതുകൊണ്ടും മലയാളത്തിൽ പറയത്തക്ക പൂർവ്വമാതൃകകളുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നതിനാലും പിഴവുകൾ പൊറുക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. കേരളപാണിനീയത്തിലെ അപാകതകളെ തിരുത്തുന്ന നിയമങ്ങളും മാതൃകകളും ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽതന്നെ കാണുന്നുണ്ട്. ഒരിടത്ത് പിണയുന്ന പിഴവുകൾ മറ്റൊരിടത്ത് തിരുത്തുന്നതായി കാണാം.

പേരെച്ചങ്ങളെ നാമവിശേഷണമായി ശബ്ദവിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയ ഏ.ആർ. അതിന്റെ ക്രിയാത്വത്തെ അവസാനഭാഗത്ത് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി പരാമർശിച്ചുകഴിഞ്ഞു. 'സംഖ്യാവിശേഷണം ചേർന്നാൽ ക്ലീബേ വേണ്ട ബഹുകുറി' (കാരിക: 51) എന്ന നിയമവത്കരണം ചെയ്ത കേരളപാണിനി, ആറു നയങ്ങൾ, മൂന്നു വർണ്ണങ്ങൾ എന്നൊക്കെ പ്രയോഗിച്ചുകൊണ്ട് അതത്ര കർക്കശമായ നിയമമല്ലെന്ന് സൂചന നല്കുന്നു. സചേതനം കർത്താവും അചേതനം കർമ്മവുമായി വരുന്നിടത്ത് കർമ്മത്തിനു പ്രതിഗ്രാഹികാ വിഭക്തി ചേർക്കേണ്ടതില്ലെന്നു പറയുന്ന കേരളപാണിനീയം (കാരിക: 62) ആ നിയമത്തിനു വിപരീതമായ പ്രയോഗങ്ങൾ അക്ഷരമാലയെക്കുറിച്ച് പറയുന്നിടത്ത് (പീഠിക) നടത്തിയിരിക്കുന്നു. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ തെറ്റായ പ്രയോഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ച് അതിനെ തിരുത്തുന്ന നിയമങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. മറ്റു ചിലപ്പോൾ നിയമവത്കരണത്തെ നിരാകരിക്കുന്ന പ്രയോഗങ്ങൾ നടത്തുന്നു. 'നാമാദിയാം വിഭാഗത്തിനെല്ലാമർത്ഥം നിയാമകം' (കാരിക: 33) എന്നു പറയുന്ന ഏ.ആർ. ക്രിയാവിഭജനത്തിലും മറ്റും രൂപങ്ങളെക്കൂടി കണക്കിലെടുക്കുന്നു. അർത്ഥത്തോടൊപ്പം രൂപത്തെയും ആസ്പദിച്ചുവേണം പദവിഭജനം നടത്താനെന്ന ആധുനിക കാഴ്ചപ്പാട് കേരളപാണിനിക്കുണ്ടായിരുന്നു എന്നു കരുതാവുന്നതാണ്. പക്ഷേ എന്തുകൊണ്ടോ നിയമം പറഞ്ഞപ്പോൾ രൂപത്തെ വിട്ടുകളഞ്ഞു. പിന്നീട് ആ നിയമവത്കരണത്തെ തിരുത്തുകയും ചെയ്തു. പീഠികയിൽ 'സ്ഥാനഭേദ'ത്തിൽ 'ള'കാരത്തെ മൂർദ്ധന്യമായി കണക്കാക്കിയശേഷം സന്ധിപ്രകരണത്തിൽ വിനാമത്തെക്കുറിച്ച് പറയുന്നിടത്ത് 'ള'കാരം വർത്സ്യമാണെന്നു പറഞ്ഞു. 'ള'കാരം മൂർദ്ധന്യമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്ത ആളായതുകൊണ്ടല്ല ഇത്തരം പിഴവുകൾ സംഭവിച്ചത്.

ചുരുക്കത്തിൽ, നാം വിചാരിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള പ്രമാദങ്ങളൊന്നും ഇല്ല കേരളപാണിനീയത്തിലെന്ന് അതിനെ സമഗ്രമായി വിലയിരുത്തുന്ന ഏതൊരാൾക്കും ബോധ്യമാവുന്നതാണ്. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ

തെറ്റായി പറഞ്ഞവ മറ്റൊരു പ്രകരണത്തിൽ തിരുത്തുന്നുണ്ട്. വ്യാകരണനിയമങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുമ്പോൾ അനവധാനതയാൽ നേരിയ പിഴവുകൾ പിണഞ്ഞു. കേരളപാണിനീയത്തിലെ പിഴവുകൾ കേരളപാണിനീയംതന്നെ തിരുത്തുന്നു എന്നു പറയുന്നതായിരിക്കും ഉചിതം. തെറ്റുകൾ വരാം, തിരുത്താതിരിക്കുന്നതല്ലേ അതിനേക്കാൾ വലിയ തെറ്റ്?!?

സഹായകഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. ആന്റണി, സി.എൽ., 1994. കേരളപാണിനീയഭാഷ്യം. കോട്ടയം: ഡി.സി. ബുക്സ്.
2. ഗോപികുട്ടൻ, 1986. ലീലാതിലകം (വ്യാഖ്യാനം), കോട്ടയം: നാഷനൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ.
3. ചന്ദ്രികാ ശങ്കരനാരായണൻ, 1991. ഏ.ആർ. രാജരാജവർമ്മ-മലയാളത്തിന്റെ രാജശില്പി. തിരുവനന്തപുരം: കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്.
4. പ്രഭാകരവാര്യർ, കെ. എം., 1998. മലയാളവ്യാകരണസമീക്ഷ. ശുകപുരം: വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം.
5. രാജരാജവർമ്മ, ഏ. ആർ., 1988. കേരളപാണിനീയം. കോട്ടയം: സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം.
6. രാമചന്ദ്രൻ പുതുശ്ശേരി, 1985. കേരളപാണിനീയവിമർശം. കോട്ടയം: സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം.

കേരളപാണിനീയത്തിന്റെ ഡിജിറ്റൽ പതിപ്പുകാണാൻ ഈ ലിങ്ക് ഉപയോഗിക്കാം:

http://books.sayahna.org/ml/pdf/panini-rc1.pdf